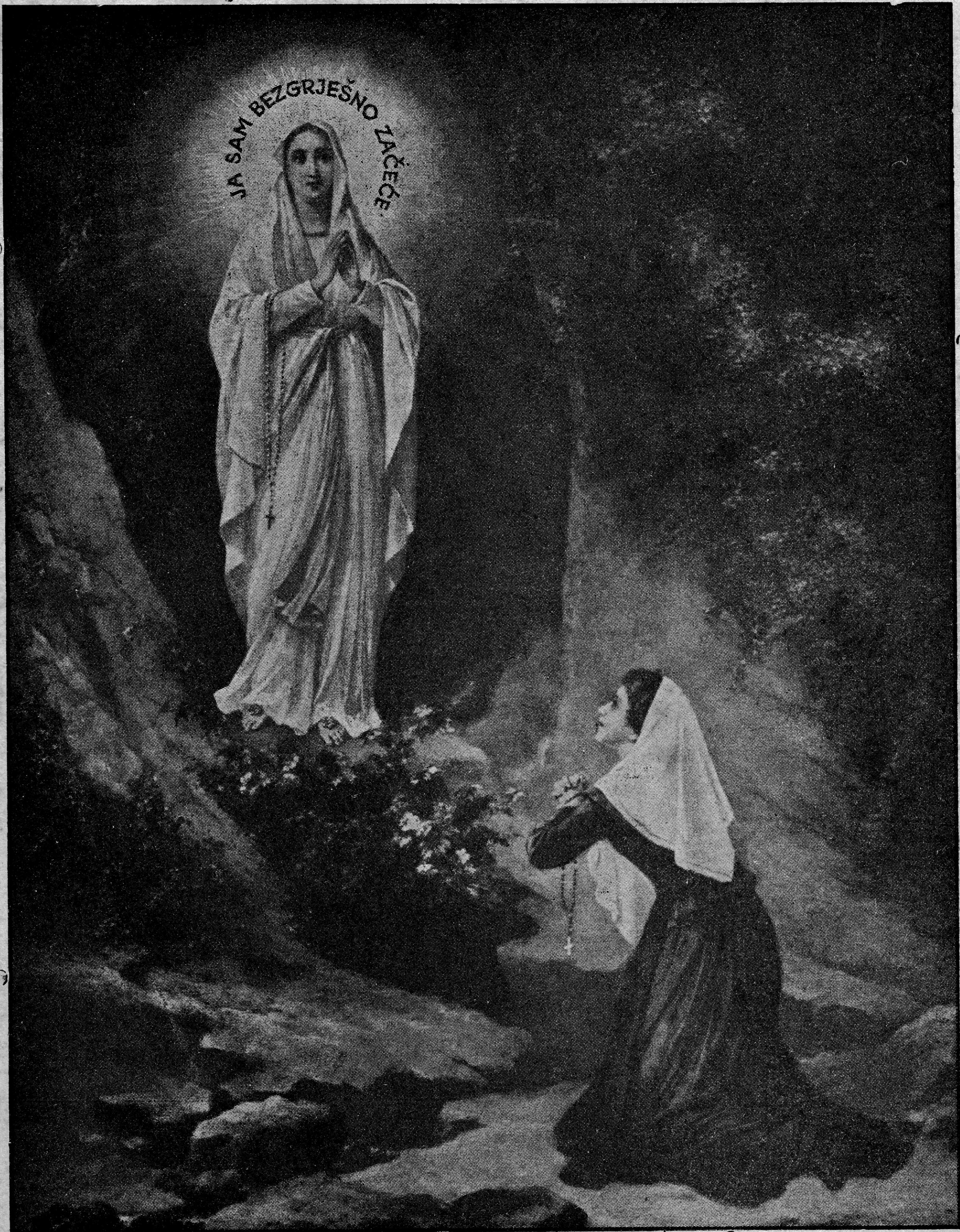
Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

1934 BROJ 9

Crkvena godina

RUJAN 1934.

1. S. Egidije, opat. — Prva subota. — Potpuno oproštenje mogu dobiti svi vjernici, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost u čast Bl. Djevice, bez grijeha začete, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.

2. **N.** 15. **po Duhovima.** Prva u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve, uz svoje uvjete članovi Bratovštine sv. Krunice, i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi Božanskoga Srca.

3. P. Mansueto.

4. U. Rozalija, djevica.

5. S. Laurencije Justinijan, biskup. — Prva srijeda. — Potpuno oproštenje mogu dobiti uz obične uvjete vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

6. Č. Zakarija, prorok. — Prvi četvrtak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta.

7. P. Marko Križevčanin, mučenik. Blaženik je Hrvat rodom iz Križevaca. Bio je kanonik ostrogonski. Mučen je za svetu vjeru od Kalvinaca. — Prvi petak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o dobroti i ljubavi presv. Srca prema nama.

8. S. **Mala Gospa.** (Rođendan Bl. Djevice Marije. Nezapovijedani blagdan). — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Marijinih kongregacija, Bratovštine karmelskog škapulara i III. Reda sv. Franje (ujedno i opće odrešenje).

9. **N.** 16. **po Duhovima.** Petar Klaver, ispovjednik, apostol Crnaca. — Vjernicima se preporučaju u naročite molitve sve, a osobito afričke misije. U radu za afričke misije daje sve upute Družba sv. Petra Klavera, Zagreb, Draškovićeva ul. br. 12. Glasila Družbe jesu: „Jeka iz Afrike" i „Crnče" (list za djecu). — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Družbe sv. Petra Klavera.

10. P. Nikola Tolentinski, ispovjednik.

11. U. Proto i Hijacinto, mučenici.

12. S. Ime Marijino. Moćno i sveto ime Marijino slavi se u Crkvi katoličkoj već više vjekova.

13. Č. Amato, biskup.

14. P. Uzvišenje sv. Križa. Kad su Perzijanci osvojili Jeruzalem, odnijeli su sobom i sveti Križ Isusov. Car Heraklije pobijedio je njihovu vojsku, uzeo križ Isusov i uzvisio ga na predašnje mjesto. Kako nije mogao u carskoj odori i svečano urešen ni koraka načiniti, upozori ga biskup, da skine carski nakit. Car je poslušao i odjenuo se u priprosto odijelo. Na to je lako krenuo naprijed, i odnio sveti Križ Isusov na Kalvariju u crkvu.

15. S. Sedam žalosti Bl. Djevice Marije. Prvi put u godini spominje nas Crkva sedam žalosti Gospinih koncem korizme, a drugi puta na današnji dan. Simeonovo proročanstvo: „I Tvoju će dušu probosti mač." Bijeg u Misir. Isus izgubljen u Jeruzalemu. Susretaj s Isusom na križnom putu. Isus umire na križu. Isusovo mrtvo Tijelo polože na krilo prežalosne Majke. Isusa polažu u grob.

16. **N.** 17. **po Duhovima.** Ljudmila.

17. P. Rane sv. Franje. Gospodin se udostojao ovom serafinskom svecu utisnuti u tijelo svojih pet svetih — rana. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

18. U. Josip Kupertinski, ispovjednik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

19. S. Januarije, mučenik. Čudo sv. Januarija događa se još i danas. Na njegov blagdan zaigra krv mučenika u posudici, kad se približi moćima. Izvanredno se to čudo događa i u drugim zgodama, no redovito na današnji dan. — Kvaterna srijeda.

20. Č. Eustahije, znameniti rimski vojskovođa, mučen i pogubljen sa svojom porodicom.

21. P. Matej, apostol i evanđelista. — Kvaterni petak. — Potpuno oproštenje uz obične uvjete mogu dobiti članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole za raširenje svete vjere.

22. S. Mauricije (Mavro), mučenik. — Kvaterna subota. — U kvaterne dane molimo naročito, da nam Gospodin dade mnogo dobrih svećenika.

23. **N.** 18. **po Duhovima.** Lino, papa i mučenik, neposredni nasljednik sv. Petra Apostola.

24. P. Dan Bl. Djevice Marije za otkup sužnjeva. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

25. U. Kleofa, mučenik. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

26. S. Ciprijan i Justina, djevica, mučenici.

27. Č. Kuzma i Damijan, liječnici, mučenici.

28. P. Većeslav, kralj češki, mučenik.

29. S. Mihajlo, arkanđeo. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

30. **N.** 19. **po Duhovima.** Jeronim, crkveni učitelj. Vjernicima se najtoplije preporuča i molitvom i širenjem knjiga poduprijeti naše Jeronimsko Društvo. Tko radi za dobru štampu, taj radi za slavu Božju i spasenje neumrlih duša. — Potpuno oproštenje mogu dobiti uz obične uvjete oni vjernici, koji barem tri puta u tjednu zajednički mole Gospinu Krunicu. **D. H.**

CVIJET IZ JERUSALIMA

blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar KRALJICI HRVATA U JERUSALIMU!

Širite „Našu Gospu Lurdsku"!

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosvjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Sušin, Zagreb, Kuhačeva ul. 2. II. kat.

NAŠA GOSPA LURDSKA

GODINA VII. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 9.

ŽIVJELA NAŠA DRAGA GOSPA LURDSKA!

I ove evo godine nijesmo izostali a da ne posjetimo sa svojim hodočašćem — trinaestim po redu — našu dragu Gospu Lurdsku. Tri smo dana proveli u Njenoj blizini, skrušili se pred Njom u svojim molitvama, ondje Joj predali naše patnje, potrebe i želje. U tom malom zemaljskom kutiću neba, gdje je draga Gospa bila vidljiva veza između Boga i zemlje preko male lurdske siromašne i boležljive Bernardice, tu smo se posvema predali Njoj s potpunim pouzdanjem, da će nas Ona, koja je Majka, prije ili poslije uslišati, onako kako se bude svidjelo Promislu Božjem. Ta, zar nije Ona i Bernardici rekla, da će je učiniti srećnom ali ne na ovom, nego na drugom svijetu. Zato i naše molitve, kako za sebe i one koji nam se preporučiše u molitve tako i za sreću naše drage domovine, ne će ostati neuslišane, prije ili poslije, ali će sigurno biti uslišane. U Lurdu smo ovoga puta doista kao i prije upravo hodočasnički proveli naše dane i pobožnosti, pa smo i postigli jubilarna oproštenja. Naše hodočašće zacijelo će uroditi dobrim rodom, jer draga Gospa kao predobra Majka — biskup Gerlier nazvao Ju je na Veliku Gospu u svojoj propovijedi u Špilji, našom mamicom — ne će ostaviti naše hodočasničke žrtve u ovim teškim vremenima kriza nenagrađene.

Teče Gava srebrna i vječno pjeva pjesmu Majci, čiji divni kip stoji u Špilji Masabjelskoj. Veliko svetište puno je svijeta sviju naroda i sviju jezika. Sve u pokori dolazi u procesijama u crkvu, koju je Ona željela imati u Lurdu.

Lurd se ponovio. Još prošle smo godine u jubilejskoj godini Ukazanja imali Bernardicu blaženu, a danas je svetica Božja.

Zahvalni Lurd i Marijina djeca cijeloga svijeta podigla su joj divan spomenik a na mramornim pločama su uklesane godine 1844, 1858, 1879, 1933. Rođenje, Ukazanja, smrt, proglašenje svetom. I tom djetetu po Gospi odabranom, često su hitale molitvice i topli uzdasi, a uz njen oltar kod bazilike i u župnoj crkvi zamolismo i nju za pomoć.

Srećni smo, da smo bili u Lurdu. Lurd ostaje vazda neizbrisiva i draga uspomena i nezaboravno sjećanje. U Lurd ćemo i opet, svojoj Majci puni pouzdanja u Njenu pomoć, koja dolazi stalno prije ili poslije, ali ne izostaje nikada. A vjerujemo, da ćemo biti po Lurdu srećni, ako i ne na ovome svijetu, ostanu li nam molitve za dobra ovoga svijeta neuslišane, a ono svakako steći ćemo svi po Lurdu zaklad blaga

OVOGODIŠNJI HRVATSKI HODOČASNICI U LURDU

i bogatstva za lijepo nebo. Stoga na povratku iz svetoga Marijinog grada Lurda, s nama koji smo se srećno ondje našli i vratili u domovinu, treba da svako srce klikne: Živjela Marija, Živjela naša draga Gospa Lurdska!

Đuka Kuntarić

IMENA OVOGODIŠNJIH LURDSKIH HODOČASNIKA

1. Dr Lončar Pavao, vođa hodočašća; 2. Dr Kuntarić Đuro, tajnik hodočašća; 3. Belemečić Ilija iz Brsečine; 4. Biljan Katica iz Volavja; 5. Čirić Matilda iz Babine Grede; 6. Čuturić Šimun iz Posušja; 7. Delić don Jozo iz Supetra; 8. Gjadrov Ada iz Splita; 9. Gjadrov Marija iz Splita; 10. Haller Emilija iz Beograda; 11. Hutira Marija iz Sremskih Karlovaca; 12. Jakšić Flora iz Dubrovnika; 13. Jahn Ester iz Ohiclao iz Perua; 14. Kiš Verona iz Čiba u Bačkoj; 15. Kišpećo Đuro iz Ruskog Krstura; 16. Kranjc Lucija iz Zagreba; 16. Kranjčić Pavao iz Pregrade; 18. Kuzminski Ruža iz Remeta; 19. Laslavić Ljubica iz Daruvara; 20. Lazarić Katinka iz Đakova; 21. Mecger Ljubica iz Sl. Požege; 22. Mecger Marica iz Sl. Požege; 23. Mišinski Josipa iz Bačke Topole; 24. Navratil Franjica iz Križevaca; 25. Pečar Julija iz Dubrovnika; 26. Pečar Marija iz Dubrovnika; 27. Starc Tomo iz Bjelovara; 28. Ramač Julija iz Ruskog Krstura; 29. Štamen Ivan iz Rakovca u Bosni; 30. Tomašić Magdalena iz Varaždina; 31. Tužinski Marija iz Jakšića; 32. Zampera M. iz Žmana; 33. Vodanović o. M. iz Zagreba; 34. Wagnes F. iz Zagreba; 35. Kržin I. iz Zagreba; 36. Tomasković A. iz Starigrada; 37. Svitlanović M. iz Zagreba; 38. O. Džaja M. iz Visokoga; 39. Ostojić I. iz Splita; 40. Pavunić S. iz Koprivnice.

LURD JE TRIUMF KATOLIČKE CRKVE

Kad je Božanski Spasitelj boravio na ovoj zemlji, da posije sjeme riječi Božje, nailazio je na zapreke i nerazumijevanja na svakom koraku. Čitav Njegov život bio je sama patnja i ispunjen raznim progonstvima sa strane židovskih prvaka: književnika i farizeja.

On je osnovao kraljevstvo Božje na zemlji t. j. svoju Crkvu. Izabrao apostole i učenike i poslao ih da naučavaju i propovijedaju Evanđelje. Nije im obećao ni blaga ni zlata, ni srebra niti zemaljske sreće, nego im je unaprijed prorekao, da će morati mnogo trpjeti, jer će ih ljudi mrziti i progoniti radi Njega.

Pogledajmo Crkvu, kako već u prvim vjekovima svoga postanka trpi strašne klevete i progone od bijesnih Židova. Zatim je najokrutnije progone okrutni rimski carevi i fanatični puk. Oni su u svojem sujevjerju za svaku nesreću krivili kršćane. Mrzili ih, otimali im imutak i slobodu, i u svojem bijesu i pokvarenosti bacali ih divljim zvijerima, da ih prožderu. Ali bolje nije bilo ni kad je Crkva dobila slobodu, i kad se mislilo, da će moći nesmetano uživati tu slobodu stečenu krvlju hiljada i hiljada mučenika. Tada se dižu krivi učitelji, koji truju svojim pogubnim naukama Crkvu Božju, i tako opet moraju njezini najvrjedniji i najodličniji sinovi potvrditi mučeničkom krvlju svoje pravovjerje.

No njezina progonstva i patnje ne prestadoše ni onda, kad je bila na vrhuncu svoje moći i slave. I tada mora voditi žestoke borbe s krivovjercima i svojim neprijateljima. Dolaze Viklif, Hus, pa Luter, koji su htjeli, da svojim krivim naukama unište pravu Crkvu Kristovu.

Napokon dođoše kao nuždan plod svih tih krivovjerja racionalisti. Oni su počeli nijekati sve, što se ne može razumom dokučiti, pa tako i opstojnost Božju i vrijednost katoličke Crkve kao čuvarice Božanskih istina i potiskivali su je iz javnog života. Zahtijevali su ukinuće svih kršćanskih moralnih obaveza, a time tražili potpunu slobodu i raspojasanost. Rušili su tako svaki poredak, a u prvom redu katoličku Crkvu. Njoj su se izrugivali na najsramotniji način. U svemu tome prednjačili su im francuski bezbožnici sa Volterom na čelu, čije je geslo u borbi proti Crkvi bilo: „Ecrasez l' infame" — uništite besramnicu. Oni su propovijedali novo evanđelje, da će znanost i razum nadomjestiti vjeru, jer Boga nema. Katolička Crkva, koja propovijeda vjerske bajke, izmišljotine i laži, mora propasti.

I u tom metežu bezvjerske mahnitosti i nećudoređa i raspojasanosti došli su opet crni i krvavi dani za katoličku Crkvu, jer sva ta bezvjerska i nećudoredna zla nađoše odjeka u francuskoj revoluciji. Francuska revolucija, pokrenuta gore spomenutim načelima, rušila je sve i ništila, što je bilo u vezi i što je potsjećalo na vjeru i katoličku Crkvu. Krv nevinih žrtava potocima je tekla. Najveće francuske rijeke punile su se lješinama siromašnih utopljenika svećenika i vjernika, odanih Bogu i Crkvi.

Ali Krist nije samo prorekao trnovit put, put križeva i patnje svojoj Crkvi, nego je On njoj i obećao, da će je štititi i pomagati i s njome ostati do konca svijeta. Pa i jest tako. U vrijeme, kada se još crvenila krv gilotiniranih nesretnika, a uspomena na grozna utapljanja u Seini i drugim rijekama bila još živa. U vrijeme, kada je Crkva Božja bila napadana i klevetana, a njezin poglavar — Kristov Namjesnik sv. Otac Papa bio proganjan. Kad se u učenjačkim krugovima grozničavom marljivošću i mržnjom tražilo stvari i dokaza, kojimà bi se Crkva katolička znanstveno mogla pobiti, pa su se svakojake laži pri tome izmišljale na njezinu štetu, i kada je zatrovana masa bezvjerskim idejama i opojena pobjedom i slavom francuske revolucije pjevala posmrtno opijelo katoličkoj Crkvi, dolazi Krist, da i ovaj put u tim teškim časovima zaštiti svoju Crkvu, i da pokaže tako rekuć na vidljivi način bezbožnom svijetu, da Bog postoji, i da je ispravna nauka katoličke Crkve. Dolazi da čudesima uvjeri nevjerno ljudstvo, koliko je ludo u svojoj oholosti i nadutosti. Zato Bog odabire preko svoje Majke kao posrednice svih milosti, poniznu siromašnu i neuku djevojčicu Bernardu, da izvede velika djela na sramotu i poniženje oholima. Od tada postaje malo mjestance Lurd na granici Francuske, za koje dotada nitko gotovo nije ni znao, najznamenitije mjesto i predmet čuđenja, o kojem govori staro i mlado, učeno i neuko, jer se ondje zbivaju takove stvari, koje nije moguće proizvesti ni protumačiti kemijskim spojevima u laboratorijskim retortama, ni fizičkim pokusima, a niti ih je moguće protumačiti na bilo koji naravni način.

I tako Bog sam dokazuje svojom moći, da je katolička Crkva prava i da je uistinu ona čuvarica i poklad Božanskih istina, koje je Bog ljudima objavio i povjerio; i da nju uistinu vodi Duh sveti; ona je time jedina i prava iznad svih mogućih religija, svih drugih crkava i sekata, koje se hvale da su prave, pa makar one i imale kakogod uzvišene religijske i etičke principe, koje su konačno primile ili iz praobjave ili od katoličke Crkve, ali nijedna nema tako velikog i sigurnog svjedočanstva, nijedna nema Lurd. Pa kako je nekad Spasitelj rekao svojim neprijateljima, kad su ga napadali, tako može reći i katolička Crkva one riječi: „Ako ne činim djela Oca svojega, ne vjerujte mi. Ako činim i ako meni ne ćete vjerovati, djelima vjerujte, da upoznate i da se uvjerite, da je Otac u meni i ja u Ocu i da me je On poslao." (Sv. 10, 37-38). Ili ono što je Isus odgovorio, kad je Ivan poslao poslanstvo, da Ga pita, je li je On, koji ima doći ili da drugoga čekaju: „Idite i javite Ivanu što vidjeste i čuste, slijepi progledavaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromašnima se propovijeda evanđelje". (Luka 7, 20-22).

Eto tako ima katolička Crkva u Lurdu nepobitan i jasan dokaz i svjedočanstvo, koje govori svima onima, koji imaju još malo poštenja, karaktera, a i pameti, jače i sigurnije, nego svi znanstveni dokazi i lažni izvodi neprijatelja Boga i Crkve, kojima bi htjeli zavarati svijet. Ona jedina ima čudesa u pravom smi-

slu riječi, kojima se dive i priznaju vrijednost i svrhunaravni karakter najveći umovi cijeloga svijeta bili oni kakovih god vjerskih nazora. I konačno, katolička Crkva, koja je do sada bila klevetana i napadana na najpodlije načine i bila predmetom najgadnijeg izrugivanja i dobacivanja, triumfira nad svim svojim neprijateljima, koji su prije ili kasnije morali priznati njezinu nepobitnu nauku. Makar je ona trpjela, a sigurno je, da će i u budućnosti trpjeti, njezino postojanje i božanski karakter ne će moći niko uništiti, jer će prije svi njezini neprijatelji propasti, jer je samo katoličkoj Crkvi obećao Krist, da će s njome ostati do konca svijeta, i da je vrata paklena ne će nadvladati.

Andrija Dolenčić.

BERNARDICA UZOR BOLESNIKA

R. P. Leplus upravlja u decembarskom broju „Message-a", lista za „Apostolat" bolesnika, svojim bolesnicima slijedeće pismo, iz kojega mogu crpsti korist i svi drugi:

Predragi moji bolesnici! — Znate i sami, da će u ovoj lurdskoj jubilarnoj godini blagdan Bezgrešnog Začeća biti posebno istaknut u izvanrednom sjaju veličanstvenih obreda prigodom Bernardičine kanonizacije. Zaista nijedan datum ne bi pristajao kao baš taj, da proslavi poniznu povjerenicu Neokaljane Djevice. Njezina je misija bila, da preda kršćanstvu različite poruke Nebeske Kraljice, ali najveća joj je dika to, što je imala da zasvjedoči suverenim svjedočanstvom jedinstvenu povlasticu bezgrješnog Začeća, koju je par godina prije toga Rim proglasio kao dogmu vjere. Evo zašto je Sv. Otac upravo nježnom pažnjom, u kojoj moramo razabrati očiti plan Božji, odabrao izričito ovaj datum u ovoj jubilarnoj godini, da napokon proslavi skromnu pastiricu iz Batresa i Lurda.

Ne mogu, predragi moji bolesnici, a da vam o tom ne govorim. Ponajprije, jer Bernardica čini Lurd onim, što jest i jer su svi bolesnici bar srcem, ako ne uvijek činom, lurdski hodočasnici. — Često je i više zasluge ovako samo srcem!... — A onda ću vam govoriti i za to, što je Bernardičin primjer kao stvoren za vas.

Pa šta vi zapravo vidite u Bernardičinom životu, predragi moji bolesnici? Je li se ona isticala izvanrednim darovima, sjajnim djelima, odličnim službama?... Ni najmanje. Može se reći, da ona doista nije ništa drugo učinila, nego samo bila bolesna, ali svetački bolesna! Sirota, sićušna i slaba, došavši u St. Gildard, donijela je već narušeno zdravlje. Uposlili su je koliko se moglo, prema njezinim silama. Osim lurdskog događaja, o kome se inače nije nikada pred njom govorilo, poznavali su je samo po njezinoj savršenoj poniznosti i po tome, što je o sebi samoj vrlo skromno mislila. — Doskora se pogoršala astma, od koje je trpjela i pribavila joj priliku, da strpljivo podnosi teško mučeništvo.

Tko bi, predragi moji bolesnici, mogao izreći divnu objavu, koja se u toj duši zbila kroz ove godine trpljenja, u tom jednostavnom i potpunom primanju bolesti sa svim njezinim mukama i poniženjima, u tom strpljivom i milom podnošenju dugih i mučnih trpljenja, koja su stavljala prirodu u najteže borbe i napokon u vanrednom predusretaju i pažljivoj ljubavi da poštedi okolini svu posebnu brigu i sav napor? Ne, Bernardica, da je radila, ne bi mogla biti veća, nego je tim, što je trpjela.

Tajnu toga bolnoga života imate, predragi moji bolesnici, u jednoj Bernardičinoj izreci, koja nas nuka, da je nasljedujemo. Kada su je pitali jednog dana s nekim prizvukom samilosti, koju bi ona službu u zajednici mogla dobro da vrši, odgovorila je jednostavno, ponizno i milo: „Službu, da budem bolesna." Kao da je htjela reći: Treba da netko preuzme i tu službu, jer je to neizbježivi dio trpljenja i križa. O da mi se vrati, to je izvrsno, jer ja vrijedim samo za to. Barem bih nečemu služila! Uostalom dobra Lurdska Djevica nije mi obećala sreću na ovom, već na onom svijetu. A ona, bez sumnje, kani održati svoje obećanje!...

O, moji predragi bolesnici, kako velika pouka za vas i kolika utjeha. I vi ste nemoćni, ali ugledajte se u Bernardicu!... I vaša je uloga bolest, jer to je sasvim sigurno apostolat trpljenja, ali ugledajte se u Bernardicu, gledajte kako ona prima, kako ona podnosi i kako ona žrtvuje! Ali gledajte i to, kakve plodove ona žanje danas u slavi. Evo njezine nagrade, koja je i vama svima obećana!...

F. Orlović.

MAJKO BOŽJA, MOLI ZA NAS

S PUTA U LURD

Piscine! Sveta voda! kupka! Reče Gospođa: „Kopaj prstom, umij se i pij!" I proteče voda, voda milosti i milosrđa! Mjesto je zabilježeno mramornom pločicom na zemlji! Danas protiče tim čudom danomice nekoliko hektolitara vode, koja je svedena na dvanaest pipaca. I teče voda dan i noć. Sve pije, sve se umiva, sve se veseli toj svetoj vodi, po kojoj su nebrojena ozdravljenja uspostavljena. U Piscine svedena je ista voda, — u tri — od kamena načinjene kace. Piscine su u mjestu ograđenom, u ogradi su bolesnici, pred ogradom zdravi. Svaki narod posebno vodi, u određeni sat, svoje bolesnike u kupke. I srce tvoje moli s njima, kad vidiš, kako zdravi uz ogradu puni svijeća, cvijeća i zastava zazivaju Majčicu, zdravlje bolesnih! Svećenici njihovi nautrudivo mole, dirljivim poklicima: Monstra te esse matrem — Pokaži se Majkom, a narod prihvaća. I to skladno zazivanje prodire nebesa, dok se bolesnici kupaju. Kupaju se i zdravi, ako im je moguće doći na red. Voda je neizrecivo mrzla, ali se podnosi na slavu nebeske Majke.

Kupanje prolazi neslućenom brzinom. Pripraviš se: Kad te zovu, stupiš za debeli teški zastor, gdje je u času na tebi debela košulja. Dvije gospođe (za muškarce dva gospodina) pitaju kojim jezikom govoriš. Onda mole neprestano u tom jeziku: „Oče naš i Zdravo Marijo". U kacu se ulazi trima stubama. Na prvoj te sjete da moliš Očenaš. Zatim tako na drugoj i trećoj. A onda te sjete da poljubiš kip Gospin.

Naime — na protivnoj strani stuba — svake kace — jest u stijeni isklesana udubina, u kojoj stoji, — oko 30 cm visok kip Gospe Lurdske. Naravno — vrlo hladna voda učini svoj utisak, ali ti se junačiš poslušnošću prema predragoj Majčici. Koracaš odvažno i poljubiš dragu Majčicu. U taj čas te — neočekivano — pognjure u vodu! — Ti „m a l o — j a k o" uzdahneš, ali te one već dižu iz vode sa uzdignutim glasom: „Ave, ave, ave Maria" — Zdravo, zdravo, zdravo Marijo!

Još jedna preugodna uspomena.

Bijaše divni sunčani dan! Za nas hodočasnike, slobodno prije podne, t. j. bez programa! Zato jedni izletiše na Pick de Žer, najviši vrh, u pohode Svetom Križu, koji se ovdje uzdiže nebu pod oblake, a i od želje, da izmučenoj Španjolskoj pošalju koji uzdah sažaljenja, jer se odavle uočuje okrvavljen njezin horizont. Drugi autobusom odjuriše u luku Biaritz, da mogu ponosno reći: „Vidjeli smo Atlantski ocean". Treći zakrenuše u muzej Lurda, gdje se divnom zornošću ističe sva dirljiva povijest ukazanja Predrage nebeske Gospe i bl. Bernardice. — Moja mila suputnica i posestrima, a draga naša sestrica kongreganistica Slavica Blažević, i ja ostavismo sve ovo za drugi puta... A sada odlučismo od Majčice k Isusu! Umiješasmo se među 4000 Belgijanaca. Nijesmo požalile! Procesija pođe od Špilje u crkvu Presvete Krunice. Što je reda i sklada u svijetu, ovdje bje usredotočeno. A zanos! pobožnost! nada sve! U jedamput opaziš oca Isusovca, gdje po drugi put dolazi na propovjedaonicu, misliš, zaboravio je nešto reći kod propovijedi! Ali da! Orgulje zabruje, otac Isusovac podiže ruke, a sva crkva, kao jedan, na dirigiranje svog vođe, izvija skladno, dirljivo, gotovo plačno divni koral: „Kyrie eleison, Kriste eleison!" Nema tu knjižica, nema nota, sve to pjeva iz duše iz srca, u kojem je ovo pohranjeno i od djetinstva uvriježeno! — O kako divno, kako uzvišeno! I cijela sv. Misa tako! Sve jednako skladno, sve od srca Bogu Gospodu predano! Gloria! nenadkriljivi himnus Stvoritelju! Sanctus, sanctus, kad svi zapjevaše, doista gledaš u duhu Kerubine i Serafine pred prijestoljem Jaganjca Božjega! — Ali ova neizreciva slava, u našim srcima bje pomućena dubokom žalosti! „Gdje smo mi Hrvati, — kod nas nije tako!"

Slatka je zamisao i „Nebeska pošta"!

Kako rekoh, imade ova sveta špilja više udubina. Nebeska Majka stajala je u najvišoj. U najnižoj i najvećoj udubini podignut je oltar, na kojem se čita nebrojeno sv. Misa. Iza oltara ima velika — protežući se vodoravno u kamen, — udubina, koja je prozvana „Nebeska pošta". Tu leže tisuće i tisuće listova, koji nose: prošnje, boli i slavu pred prijestolje Nebeske Majke! — One tajne, koje nikomu ne povjeravamo, podastiru se ovom nebeskom poštom Kraljici neba i zemlje, koja je jedina moćna uslišati nas!

O! Majko sveta, koli je divan bio zagrljaj djeteta Tvoga s Tobom Majko! Gledati preveliku poniznost Tvoju i napojiti se slavom Tvojom! Majčice! zar dijete Tvoje može ino, no uznesti se od radosti i zahvalnosti, te padajući ničice kliktati: „Majko, divna moja Majko, pozdravlja Te dijete ushićeno! Ushićeno radi slave Tvoje i milosti Tvoje! Ti si blago najskupocjenije, blago čitavog čovječanstva, blago neba i zemlje! Ti hrame Boga svoga, Ti žezlo svete vjere! Sveti Križ uzdigla si Ti Majko, po Tebi je štovan i slavljen po svoj zemlji!

Isusu idite. Trčite u Njegov očinski, bratski i božanski zagrljaj. Opojite se veseljem Njegove ljubavi, uživajte mir Njegove utjehe! — Ovim si nas svetim riječima Majko, opremila za put, — put do naših domova, — ali jošte više — za put u vječnost, — gdje ćemo vječno uživati u slavi i ljubavi Tvojoj, — i gdje vječno sjaje blagi posmijeh Tvoga Božanskog Sina! — Majko! Čuj! Duša moja — Tebe zovuća, Sva — Tebi se, Majko, preporuča!!!

M. Vujnović.

Cvijet iz Jerusalima, blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Bl. Djevice Marije, dobit će svaki na dar sa svetom sličicom, tko daruje barem 10 dinara za oltar Kraljici Hrvata u Jerusalimu!

Na obranu vjere

RED U SVIJETU DOKAZUJE, DA BOG JEST

Donosimo drugi dokaz, da Bog postoji, da se vidi, tko radi razumnije: da li oni koji vjeruju ili oni koji ne vjeruju. Ali mi imamo dokaza da Bog jest, a oni nemaju nijednoga, da Boga nema. Sada ćemo promotriti, odakle onaj veličanstveni red u prirodi. Zrak, voda, zemlja, sve je tako divno uređeno.

Na mjesecu na pr. nema zraka, a po svoj prilici ga nema ni na drugim zvijezdama. Na zemlji ga ima. Toplina je zemlje baš takva, kakva treba da bude za život na zemlji. Šta bi bilo, da je na zemlji tako vruće kao na suncu ili tako hladno kao što je u svemiru. Već davno ne bi života bilo na zemlji.

Promotrimo nadalje korist vode i kako ona divno služi životu. Bez nje nijedna biljka ni životinja ne može biti. Dapače veći dio u njima jest baš voda. Ima nekih 400.000 vrsta biljaka i životinja. U svima igra voda glavnu ulogu, ali svaka biljka vodu na drugi način upotrebljava. Biljke napokon služe životinjama i čovjeku. No kraj svih stvorova na zemlji jest čovjek. Ako promotrimo samo njegovo tijelo, već možemo vidjeti da ono nije moglo nastati iz nežive zemlje, kako smo u prijašnjem članku vidjeli, nego mora da je neki veliki um zamislio čitav red i sklad među pojedinim dijelovima tijela, a tako i među pojedinim stvorovima u čitavom svijetu.

Otkale red u svijetu ?

Čuveni zvjezdoznanac Atanazije Kirchner radio je u svojoj sobi, u kojoj je bilo raznih strojeva, a bio je i jedan glob ili lopta, koja prikazuje zemlju. Tom prilikom posjeti ga njegov prijatelj, neki bezbožnik, koji je razgledao neke njegove strojeve. Iznenada zapita Kirchnera njegov prijatelj: „Tko je napravio taj glob ?" Zvjezdoznanac odgovori: „Toga nije nitko napravio, nastao je sam od sebe." Prijatelj njegov se razdraži i počne se ljutiti. Na to mu Kirchner reče: „Ako su one velike kugle na nebu same od sebe, zašto ne bi i ova mala lopta bila sama od sebe ?" Nevjerni se prijatelj malko zamisli i spoznao je kasnije, da mu je nevjera ipak lažna. Zaista svaki zdrav čovjek znade i vidi, kako je to glupo i upravo nemoguće, da je neka umjetnička stvar nastala sama od sebe.

Veliki car Napoleon I. rekao je jednom učenjaku bezvjercu: „Čujte, moja je vjera vrlo jednostavna. Promatram ovaj svijet, koji je tako širok i velik; on se sastoji iz tolikih dijelova i tako je divan! Tada sam sebi govorim, da svijet nije mogao nastati pukim slučajem, nego mora da je nastao od nepoznatog bića, koje je svemoguće i koje nadmašuje čovjeka onako, kako i sam svemir nadilazi naša najljepša umjetnička djela."

Španjolski filozof Balmes vrlo lijepo piše jednomu, koji je sumnjao u opstanak Božji. On piše: „Nikad si nijesam razbijao glavu time, da tražim dokaz za opstanak Božji. Danas ga vadim iz džepa. Ako promotrim sastavljene kotače moje ure i njihovo pravilno gibanje, tada me nitko ne može da uvjeri, da je sat nastao slučajem, bez mislioca i majstora. Bezbožnici govore o slučaju, o prirodnim silama i bogzna o čemu još, ali neka mi se dopusti da ovoj gospodi rečem, da su im sve riječi besmislene."

Red u svijetu dokazuje da ima Bog.

Premda je Voltaire (Volter) bio tako bezbožan čovjek i premda se toliko rugao Crkvi, ipak je i on morao priznati, da red u svijetu mora da je od Boga i da nije mogao sam od sebe da nastane. Eto, što on misli: „Ako ura dokazuje da ima urara, ako palača dokazuje da ima graditelja, kako da onda svemir ne pokazuje na najviši um ? Koja biljka, koja životinja, koji elemenat, koje zrno ne nosi u sebi odraz onoga, kojega je Platon nazvao vječnim mjernikom ? Čini mi se, da tijelo najmanje životinjice pokazuje dubinu i jedinstvenost plana, da se čudom čudimo i duh nam se ponizuje. Nije samo ovaj crvić umjetnina, kojemu su pojedini kotači točno i zgodno napravljeni; nije on samo rođen, on i živi takvom umjetnošću, koju mi nikada nećemo moći da stvorimo ili shvatimo. Tijelo mu je u neposrednoj vezi s čitavom prirodom, sa svim počelima, sa svim zvijezdama, koje mu daruju svoju svjetlost. Ako tu nema u neizmjernosti jedinstvenog plana, koji pokazuje na majstora, koji ima: um, neizmjernost i jedinstvenost, onda neka nam se dokaže protivno; ali to se još nikada nije načinilo. Čvrstog dokaza protiv opstanka Boga, tog najvišeg uma — nikada još nije bilo."

S pravom je opet drugi jedan veliki učenjak (liječnik) rekao: „Dajte mi jezik kojeg bezbožnika, i kao anatom (liječnik) pokazat ću na njemu tisuću dokaza, da je taj jezik besramni lažac".

Zaista, kamogod pogledaš, svagdje nalaziš dokaze, da Bog postoji. Svagdje nalazimo takvu mudrost i svrhovitost u prirodi, da smo upravo prisiljeni da priznamo: iza ove prirode ima neizmjerni, mudri um, duh, a to je Bog.

Stoga pravo veli obraćenik Hammerstein: „Ako vi to sve tumačite slučajem, onda vam i ja još većim pravom velim: Geteov „Faust" (pjesničko djelo njemačkog pjesnika Getea) nije ništa drugo, nego li nečistoća od muha. Gete nije imao ni pojma o njemu. Slučajno je u svojoj sobi imao nekoliko araka bijelog papira i u njegovoj otsutnosti bile su muhe tako sretne, da svojim crnim crtežem stvore slova, stihove i prizore „Fausta."

Stj. Blašković

TKO LJUBI I ŠTUJE NEBESKU GOSPU,
darovat će barem 10 Din za oltar Kraljice Hrvata u Jerusalimu. Darovi se šalju na Društvo sv. Jeronima. Svaki takav darovatelj dobiva na dar sličicu s cvijetom iz Svete Zemlje.

Katolička akcija

HRVATSKI PROSVJETNI DOM U STUPNIKU

Potrebu katoličkih domova osjećaju danas i naša sela. Danas niču i na selu najraznovrsnija udruženja, društva, a za njihov život i rad, za njihove sastanke potrebne su veće prostorije, koje su svakome članu lako pristupne.

Potrebu takovih prostorija osjetilo je i selo Stupnik kod Zagreba. I u njemu ima nekoliko udruženja i gospodarskih i vjerskih. Tamo je bila do sada kraj crkve jedna stara zgrada, zapravo jedan stari crkveni podrum, i taj je danas prema zahtjevima našega doba pretvoren u društveni Dom.

Crkveni je podrum građen dobro i to sa jakim zidovima i velikim svodovima, kao da će uvijeke

HRVATSKI KATOLIČKI PROSVJETNI DOM I ŽUPNA CRKVA U STUPNIKU

trajati. Ali danas više ne postoji potreba da kraj crkve bude crkveni podrum. Crkva je nekoć imala svoj vinograd i njime se uzdržavala. Davno je već prodan taj vinograd. A mjesto prostorija za spremanje vina nastala je potreba prostorija za sastajanje vjerskih organizacija. Tu je potrebu novoga doba razumjela uprava crkve, pa joj je i udovoljila. Tako je crkveni podrum doživio promjenu: crna gusjenica, što je prolazila po zemlji, dobila je bijela krila i postala je leptir.

Ta preobrazba se dogodila bez ikakova nameta na župljane. Hrvatska seljačka zadruga u selu, koja je godinama plaćala stanarinu i kraj toga stanovala u skroz neprikladnim prostorijama, položila je 30.000 dinara, da sebi osigura stan i ne plaća više mjesečne najamnine. A kraj toga uživa društvene prostorije, koje odgovaraju potrebama ovakove organizacije. 20.000 dinara sabrano je dobrovoljnih darova kod župljana. A sve vozne i ručne težake dali su župljani badava. Zgrada je danas gotova.

I ta će zgrada biti ne samo društveni Dom, već prosvjetni Dom. U njemu će se upriličavati razna predavanja, čitavi zimski tečajevi vjerskoga, gospodarskog i prosvjetnoga značaja.

Takvi bi se domovi vrlo lako složnom suradnjom, a bez većih materijalnih žrtava mogli podići u svakom većem mjestu, u sjedištu župe. I mogli bi vrijediti ne samo kao svjedok kulturnog napretka našega naroda, nego bi nam mogli i mnogo pomoći, da se još više uzdigne kao škola za odrasle.

U nedjelju 12. kolovoza došao je sam preuzvišeni gospodin nadbiskup-koadjutor i blagoslovio ovaj katolički prosvjetni Dom u Stupniku. Tako je na svečani način posvećen taj novi dom župljana stupničkih, da se u njemu i po njemu širi slava Božja i sastancima, predavanjima i predstavama, koje će priređivati vjerska i prosvjetna društva Katoličke Akcije.

M. Lamot, *župnik.*

Život s Crkvom

SV. ANDRIJA HUMBERT FOURNET

Neki misle da ne može postati svecem, tko već u djetinjoj dobi ne pokazuje sigurne znakove svetosti. Budući svetac, misle, mora biti dijete različito od ostale djece: povučeno i šutljivo, ne mari za igru nego samo za molitvu, te pokazuje ozbiljnost i razbor odraslog čovjeka. No na čast oltara može biti podignut i onaj, tko nije rođeni svetac, nego je kasnije svecem postao, dakako pomoću milosti Božje. Takav je primjer sv. Andrija Fournet (čitaj : Furne).

Bio je Francuz plemićkog roda, kao dječak izvanredno žive i vesele ćudi.

Volio je parade, i nastojao da se svidi ljudima. Dobra mu je majka željela da bude svećenik, ali on o tome nije htio ni čuti. Na nekoj svojoj knjizi napisao je: Ova je knjiga vlasništvo Andrije Fournet-a, dobrog dječaka koji ne će da bude ni redovnik, ni svećenik.

Općenito se drži, da sam Bog zove pojedince u svećenički stalež. Tako je bilo i kod Andrije. Boraveći kod strica župnika, revnog i požrtvovnog svećenika, oćuti Božji poziv i želju za svećeništvo. Zaređen je godine 1778. Kapelanovao je na dva mjesta, a onda postade župnik u Maille. Po svojoj naravi je bio vrlo dobar, ali još nije bio savršen. Volio je pokazivati svoje lijepe konje i kočiju, sazivati oko sebe prijatelje, i s njima se gostiti. Propovijedao je kićeno, više da se svidi slušačima, nego

li da naviješta Riječ Božju. Stric svećenik i pobožna sestra često su ga nagovarali da svoj život uredi više po evanđeoskom duhu.

Sam pak Bog poslužio se jednom zgodom da izvede potpuni preokret u njegovoj duši. Stol je bio nekog dana gospodski uređen za prijatelje i na njem je blistalo srebrno suđe, što ga je Andrija baštinio od roditelja. Dođe neki prosjak i zamoli župnika milostinju. Taj se ispriča da nema novaca, a prosjak mu odgovori: „Nemate novaca, a stol vam je prekrit srebrninom."

Od tog časa počinje njegovo napredovanje na putu Božjem. Činilo mu se, da ga je ukorio sam Spasitelj u osobi tog siromaha. Bogato posuđe i pokućstvo proda u korist siromasima, spava na slami, bičuje se, posti i moli. Ne pozna više udobnosti i zabava s prijateljima. Uči, čita, pohađa Presveti Sakramenat, bolesnike i ubogare. Ozbiljno je zagazio stazom, a bilo mu je tada tek 30 godina. Ali sad su došle i teške kušnje. Buknula je francuska revolucija. Vlada traži od svih svećenika da se zakunu na protucrkveni ustav. Andrija Fournet ne će da položi tu raskolničku prisegu. Progone ga, a on kriomice ravna svojom župom. Godine 1792. bude uhvaćen i izagnan u Španjolsku, gdje je na sve učinio utisak sveca. Za četiri godine vraća se kriomice uz opasnost života u svoju župu, služi svete mise, i vrši ostale funkcije po sjenicima i štagljevima.

Nakon desetgodišnjih progona dana je Crkvi sloboda. Srce svečevo krvarilo je gledajući odraslu djecu bez ikakvog vjerskog znanja. Sakupi nekoliko djevojaka, koje će poučavati neuke i pomagati siromašne. S tim je djevojkama doskora osnovao družbu sestara sv. Andrije. Na glasu svetosti umro je godine 1834., blaženim je proglašen godine 1926., a 4. lipnja 1933. na Duhove proglašen je svecem.

Tako nam je Francuska iza sv. Ivana Vianeya opet dala jednog župnika - sveca.

Pouka:

„Podignite oči svoje i vidite njive kako su već bijele za žetvu" (Iv. 4., 35.), rekao je Isus jednom apostolima. Sela naša i gradovi njive su Božje, a svećenici su radnici na njima uposleni. Oni te Božje njive obrađuju, siju sjeme Riječi Božje, i dušama našim pružaju Kruh Živi, svetu Pričest. Već bi možda srdžba Božja uništila svijet radi njegovih zloća, da se danomice ne prinose Bogu žrtve pomirnice — svete Mise, njih oko tri stotine hiljada svakog dana. Štujmo zato svakog svećenika kao Božjeg poslanika, kao posrednika između Boga i ljudi! Molimo se, da Bog dade mnogo dobrih svećenika našemu narodu! **Drag. Nežić.**

KAKO SE TREBAMO PRIPRAVITI I ZAHVALITI ZA SV. PRIČEST?

Sv. Pričest donosi obilje milosti samo onda, ako je dostojno primamo.

1. Za dostojno primanje sv. Pričesti potrebno je prije svega da nemamo na duši ni jednoga teškoga grijeha. Kako može Isus ući u dušu, u kojoj gospodari sotona? Sveti Pavao nas opominje: „Zato neka čovjek ispituje sam sebe, pa tada od onoga kruha neka jede i od kaleža neka pije." (1 Kor. 11, 28). To znači: prije sv. Pričesti trebam se ispitati, da li sam počinio koji teški grijeh, iza kako sam se posljednj put ispovijedio. Ako imam teški grijeh, moram ga najprije ispovjediti u sv. Ispovijedi i tek onda mogu dostojno primiti sv. Pričest. Ko ima na duši teški grijeh pa ipak pristupa k sv. Pričesti, pričešćuje se nedostojno i potpada pod teški sud Božji. Sv. Pavao, apostol piše: „Dakle kojigod bude nedostojno jeo kruh ovaj ili pio kalež Gospodnji, bit će kriv Tijelu i Krvi Gospodnjoj (jer obeščašćuje Tijelo i Krv Gospodnju). Zato neka čovjek ispituje sam sebe, pa tada od kruha onoga neka jede i od kaleža neka pije. Jer ko nedostojno jede i pije, sud (to jest osudu) sebi jede i pije, ne razlikujući Tijela Gospodnjega." (1 Kor. 11, 27). Takav naime ne razlikuje ovu božansku hranu od obične hrane. Primanje sv. Pričesti u teškom grijehu ima redovito strahovite posljedice. Srce takvome griješniku pomalo otvrdne. Više se ne kaje za grijehe i ne ispovijeda ih, a prema tome i ne dobiva oproštenje. On si je sam kriv, što će mu biti izrečena strašna osuda za nedostojno primanje sv. Pričesti, o kojoj govori sv. Pavao.

I od lakih grijeha trebamo se očistiti prije sv. Pričesti. Ako imamo priliku da se ispovjedimo najbolje je u sv. Ispovijedi, a ako ne, onda se barem pokajati za njih.

Svetu Pričest treba primati pobožno.

Za dostojno primanje sv. Pričesti traži se, da prije sv. Pričesti pobožno molimo i dobro promislimo, što se sada zbiva. Možemo to obaviti i tako da razmišljamo o pitanjima: „*Ko dolazi k meni?*" — Isus, Gospodin moj i Bog moj. — Isuse, vjerujem u Te. Isuse, klanjam Ti se! — „*Kome dolazi?*" — K meni jadnome i nevoljnome griješniku. Isuse, nijesam vrijedan tolike milosti. Kajem se za svoje grijehe! „*Zašto dolazi?*" — Jer me ljubi i hoće da me spasi. Isuse, uzdam se u Tvoju dobrotu! Isuse, ljubim Te nada sve. Moja duša čezne za Tobom!

Sv. Pričest treba primiti natašte.

Crkva je strogo zapovjedila, da prije sv. Pričesti ne uzimamo nikakve hrane, ni jela ni pila. Taj se post traži radi poštivanja sv. Pričesti kao duševne hrane, koja je daleko nad običnom hranom. Od toga su izuzeti samo teški bolesnici. Njima svećenik može prema uviđavnosti dopustiti, da jedamput ili dva put u tjednu uzmu nešto hrane prije sv. Pričesti.

Nadalje k stolu Gospodnjem moramo pristupati samo čedno i pristojno obučeni. Mnogi su biskupi izdali u tom stroge naredbe i naložili neka se svakome uskrati sv. Pričest, koji bi se usudio pristupiti k sv. Pričesti nečedno obučen.

Neposredno prije sv. Pričesti klečimo na pričesnoj klupi ili stubi. Ministrant moli u ime svih Confiteor — Ispovijedam se. Ako je običaj da svi zajedno mole, molimo skrušenim srcem tu molitvu, u kojoj se kajemo za grijehe.

Tada se svećenik okrene od oltara i veli: „Smilovao vam se svemogući i milosrdni Gospod i oprostio vam vaše grijehe i uveo vas u vječni život. — Amen."

„Oproštenje, odriješenje i otpuštenje vaših grijeha podijelio vam svemogući i milosrdni Gospodin. — Amen." Zatim uzme ciborij (kalež sa sv. Hostijama), podigne jednu sv. Hostiju i govori: „Evo Jaganjac Božji koji uzima grijehe svijeta!" Poklonimo se pobožno Isusu i recimo tiho u sebi tri puta riječi, koje i svećenik po tri puta izgovara: „Gospode, nijesam dostojan, da uđeš pod moj krov, nego samo reci riječ i ozdravit će moja duša!"

Neposredno prije nego što će nas svećenik pričestiti podignimo glavu, otvorimo usta, ali ne premalo ni previše. Jezik položimo na donju usnicu. Oči možemo oboriti ili ih uprti u sv. Hostiju, koju nam svećenik podjeljuje uz riječi: „Tijelo Gospoda našega Isusa Krista neka čuva dušu tvoju za život vječni."

Kad nam je svećenik podijelio sv. Hostiju, zatvorimo mirno usta. Ako nam se sv. Hostija prilijepi za nepce, možemo je skinuti jezikom. No nikako to ne smijemo činiti prstima. Zatim pođimo skromno na svoje mjesto. Kleknimo. Misli naše neka sada budu uz Spasitelja, koji je došao k nama sa svojom slavom. Pozdravimo ga. Zahvalimo Mu za sve milosti. Napose pak zahvalimo za ovu milost, što smo Ga mogli danas primiti. Prikažimo Mu samoga sebe i obećajmo Mu trajnu vjernost. Donesimo sad pred Njega svoje potrebe, napose duševne. Molimo Ga, da blagoslovi nas, naše roditelje, rođake, prijatelje i neprijatelje. — Zahvaljivanje neka bude po prilici deset minuta ili četvrt sata. Kroz dan, kad smo već u poslu sjetimo se češće koga smo primili danas ujutro. Nastojmo biti Isusu što sličniji. „Koji govori da u njemu ostaje, taj treba da tako hodi, kao što je On hodio." (1 Iv. 2, 6). — Važna je dakle dobra priprava i zahvala za sv. Pričest, jer što se brižljivije i pobožnije pripravljamo i zahvaljujemo, to više i obilnije primamo milosti.

Pobožnost sv. Alojzija prema presv. Oltarskom Sakramentu.

Za sv. Alojzija bio je presv. Olt. Sakramenat sunce njegovoga života. Dnevno je bio kod sv. Mise. Pod Podizanjem znalo ga obuzeti duboko ganuće tako, da se čak i rasplakao. Kroz dan otišao je češće na kratak časak u kućnu kapelicu. Svetu Pričest primao je svake nedjelje. Da se uzmogne dostojno pripraviti i zahvaliti za sv. Pričest, razdijelio si je nedjelju u dva dijela. Kroz prvu se polovicu zahvaljivao za posljednju sv. Pričest, a kroz čitavu drugu polovicu se pripravljao za slijedeću sv. Pričest. U predvečerje dana, kad će primiti sv. Pričest, radostan je govorio o sreći, koju će ujutro uživati. Njegova su braća redovnici, pače i sami svećenici dolazili tada k njemu da se i oni napune pobožnosti u njegovoj prisutnosti. U jutro onoga dana kad se imao pričestiti, prva mu je misao bila kod Spasitelja, koga će primiti. Časove prije sv. Pričesti proboravio je u pobožnom promatranju o presv. Oltarskom Sakramentu. Iza sv. Pričesti potražio je koji samotni kutić i tamo se zahvaljivao. Njegovo je srce tada živo kucalo preslatkom utjehom. Suze radosnice tekle su duboko niz lice. Koji su ga promatrali, bili su duboko dirnuti. Čitavo prije podne sproveo je Alojzije u šutnji. Misli mu se uvijek vraćale k Isusu. Tako je Alojzije sačuvao anđeosku čistoću i dovinuo se u mladoj dobi do potpune svetosti, kojoj se uvijek divimo.

J. Rukelj.

Gospa dobrog savjeta

NAŠI NAJBLIŽI

Predobri je Gospodin čovjeka postavio u stanovitu okolinu ljudi, s kojima je nužno povezan. U obitelji su nužno povezani roditelji sa svojom djecom i obratno djeca sa svojim roditeljima. Djeca se međusobno povezuju kao braća. Te obiteljske, krvne veze, pojačao je Bog, kao Gospodar prirode, i s velikom ljubavlju. Roditelji nužno ljube svoju djecu, a djeca neodoljivo osjećaju za svoje roditelje. Tako mora biti. To je usađeno u srca ljudska od samoga Boga. I upravo te nježne veze uzajamne ljubavi čine sav čar nježnog obiteljskog života. Ova ljubav tjera jedne i druge snažno u žrtvu, traži od njih uzajamnu brigu, drži ih na okupu u svim ugodnim, ali i teškim časovima života. Divna ova ljubav, od samoga Gospodina uređena, može ujedno poslužiti kao poticalo i dobro sredstvo u duhovnom životu i napredovanju. Na žalost može i sasma protivno postati zaprekom u dobroj stvari, napose u duhovnom pogledu. Ta je ljubav od samoga Stvoritelja premudro uređena za naše dobro, i zato će i poslužiti na dobro, ako je mudro i uredno upotrebljavamo. Podademo li joj se mimo i protiv uređenja Gospodnjega, onda nas može samo smetati na svrhunaravnim putevima, što više baciti i u grijeh. U tome smislu moramo razumjeti riječi Isusove: „Ako netko želi k meni i ne mrzi na svoga oca i svoju majku, na svoju ženu i na svoju djecu, na svoju braću i svoje sestre, što više na svoju dušu, ne može biti mojim učenikom." Stroge su to riječi, no ako ih dobro shvatimo, onda vidimo, da su sasma ispravne. U tom pogledu nam tumači sv. Grgur Veliki po prilici ovako: „Kako može Gospodin, koji je odredio i neprijatelje ljubiti, kazati, da moramo mrziti na svoje najbliže? Ili, kako je Onaj, koji za ženidbu veli, da što je Bog sastavio, čovjek da ne rastavlja, mogao reći, da moramo mrziti na zakonitu ženu? Ili možemo doista nekoga i mrziti i ljubiti? To je ispravno! Svoje najbliže, u koliko nam smetaju u duhovnom pogledu, moramo mrziti, a u koliko nam u tom obziru ne smetaju, smijemo i moramo ljubiti." Dakako, da ovdje riječ mrziti, ne znači griješnu mržnju, nego odricanje. Zapazimo li,

da nam tkogod između naših najmilijih smeta na putu duhovnoga napretka ili dapače na putu vječnog spasenja, mi se toga moramo odreći. Tu je više puta potrebno pregaziti i isto svoje srce. Isusove riječi su neoborive. Nauk Crkve na temelju ovih riječi prokušan je kroz 19 stoljeća. Iskustvo pojedinaca uvjerava nas snažno o tome. Svakidanji primjeri nam sve to potvrđuju. Imade na primjer roditelja, koji su previše zaljubljeni u svoju djecu. Takva je njihova ljubav neuredna. Ona dopušta djeci sve. Djeca se onda kvare, padaju u zlo i ne mogu napredovati u duhovnom životu. Djeca su dužna slušati svoje roditelje. Ljubav im tu poslušnost olakšava u zgodama, kad se od njih traže teškoće. No u onom, što je zlo ne smiju roditelje poslušati, jer se „treba više pokoravati Bogu, nego li ljudima". Osim toga i djeca sama mogu i roditeljima smetati u duhovnom životu, ako u zlo upotrebljavaju ljubav njihovu, i u zlo iskoriste njihove slabije časove. Sve to moramo mrziti, t. j. ovakve se uzajamne ljubavi, koja nam smeta u duhovnom pogledu, moramo odricati. Uzajamna ljubav među dragim osobama na tom svijetu nije zato, da nam smeta, već zato, da nas diže u duhovnom životu. Samo takva ljubav je prava ljubav i slika one ljubavi, koju dugujemo Gospodinu Bogu. Takva je onda ljubav ujedno i izvorom utjehe i pomoći u poteškoćama. Ona je napokon i neki predosjećaj raja na zemlji. U nebu naime imademo svi uživati u ljubavnom sjedinjenju s Gospodinom. To je uz blaženo gledanje Boga bit vječnoga blaženstva. Ništa u tom ne smeta ljubav prema našim najmilijima, jer je sva oplemenjena onom glavnom ljubavlju prema Bogu. Zato i moramo svoje naravske osjećaje na ovom svijetu upravljati zakonima ljubavi prema Bogu.

Kada je Stvoritelj usadio u čovječje srce vez ljubavi radi veza krvi, tako i od Njega potječe prijateljska ljubav. Sam je Gospodin u ovozemskom životu imao kao prijatelje svoje apostole: Lazara i neke druge svoje pristaše. On je dakle sam posvetio prijateljsku ljubav, ali je i svojim primjerom podao nauk, kakva mora biti naša prijateljska ljubav. Spasitelj je na ovoj zemlji u prvom redu dijelio svojim prijateljima i svojoj okolini vrhunaravna dobra. Dobro djelovanje na naše prijatelje imade biti pravim predmetom prijateljske ljubavi. Svako duhovno i tjelesno djelo milosrđa imade biti dokazom naše prijateljske ljubavi. Sve pak ono, što bi nas uz prijatelja smetalo u duhovnom napredovanju, predmetom je odricanja. Čovjek se mora što više odreći svake one prijateljske veze, koja mu ne dade u blizinu Gospodnju.

Na ovaj način se imadu razumijevati one stroge riječi Božanskog Spasitelja. Nije On protivnik ljubavi na zemlji, ta, On je sve to stvorio. Svaka ljubav imade konačno k Njemu voditi. Samo i jedino takvom ljubavlju prema našim najbližima smijemo napuniti svoje srce. Nijedna druga ljubav nije za nas, jer bi nas priječila u duhovnom napretku i na putu kreposti. *Priredio*: **D. Hren.**

Kršćanska obitelj

KAKO UMIRE SLAVONKA?

Orubica *kod N. Gradiške.*

Već 2 godine leži i s kreveta se ne miče teška bolesnica udova — trećoredica Marija Matijašević. Ova pobožna duša upravo svetačkom strpljivošću podnosila je svoj križ — sušicu. Uvjerena, da joj nema lijeka, potpuno se predala u volju Božju. Kao trećoredica i član počasne straže revnosno je obavljala svoje molitve i u krevetu u vrijeme svoje teške bolesti. Dok je bila zdrava, nije se udaljivala od Crkve. Mogao si je vidjeti svaki dan pred oltarom Božjim. Zato se nije ni udavala poslije smrti svoga muža, s kim je živjeka samo 2 godine. Kao udovica provela je 27 godina. Umrla je u 43. godini života.

Mjesec dana prije smrti primila je škapular Bl. Djevice Marije i tim joj se na vidan način predala. Više je puta primila u bolesti sv. Pričest. A posljednjih dana života molila se Gospi od škapulara, da joj produlji život do svetkovine Karmelske Gospe. I u istinu, Gospa joj je tu molitvu uslišala. Na sam dan škapularske Gospe poziva župnika, da joj podijeli sakramente umirućih. Primila ih je u prisustvu svih trećoredica. Bolesnica je tihim glasom govorila: „Molite polako sve molitve, da ih i ja mogu mislima pratiti." I zadnji čas sama traži svijeću i drži ju u ruci moleći. Oprostivši se još jednoć sa svojom kućom i sinom i svim trećoredicama lijepo umire 16. srpnja ove godine, kako je i željila na svetkovinu Gospe škapularske. Sprovod joj je bio svečan a župnik je u crkvi održao govor tako, da je cijelo selo plakalo. Evo ovako umire Slavonka. **I. Badrov,** *župnik.*

PRAVO BOGATSTVO

K nekom siromahu dođe jedamput poreznik i pitao ga za imanje. „Ja sam bogat i posjedujem dragocjenih dobara," odgovori onaj. Činovnik poče bilježiti. „No, što posjedujete?" A on reče sa smiješkom: „Moje je najveće dobro moj Spasitelj, koji mi je kupio nebo i u mome srcu stanuje. K tome imam čestitu ženu, koju ne bih dao ni za sve na zemlji, jer o tome govori Sv. Pismo: „Pobožna, krjeposna žena je veliko blago i dragocjenija od najdragocjenijeg dragulja. Onda imam još četu zdrave i poslušne djece." — „Inače nemate ništa više ?" požuri činovnik. — „Imam," nastavi drugi, „imam snažne ruke, veselu ćud i zahvalno srce, s kojim hrabro brodim kroz život." — Činovnik uze šešir i reče: „Vi ste zaista bogat čovjek, ali za svoje bogatstvo ne trebate platiti porez." *Priredio*: **J. Ott.**

Iz Apostolata sv. Ćirila i Metodija

VIJESTI IZ KRŠĆANSKOG ISTOKA

JUGOSLAVIJA

Prva slovenska župna crkva sv. Ćirila i Metodija bila je posvećena dne 1. jula o. g. u Ljubljani. Slovenski katolici slave ove godine 25. godišnjicu osnutka „Apostolata sv. Ćirila i Metodija", koji je dostojno nastavio i gajio ćirilo-metodijske ideale svetog mariborskog biskupa Slomšeka. Dne 12. juna god. 1909. imenovao je ljubljanski knez-biskup Dr Antun Bonaventura Jeglić prvi odbor „Apostolata sv. Ćirila i Metodija" u svojoj biskupiji, komu je bio duša revnosni Dr Fran Grivec. Posveta prvog ćirilo-metodskog svetišta u Ljubljani radosna je kruna 25 godišnjega rada „Apostolata sv. Ćirila i Metodija" kod Slovenaca. Svom bratskom društvu najsrdačnije čestitamo!

ENGLESKA

Pokret za sjedinjenje s katoličkom Crkvom u Engleskoj najbolje osvjetljuje statistika konvertita za god. 1933. U svemu je bilo 12.288 obraćenika, među njima mnogo uglednih osoba, kao: Arnhold Lunn, anglikanski vikar sv. Agneze u Cardiffu, Thomae W. H. kapelan „Wocester College"-a u Oxfordu, William Force Stead, Miss Bidwell, kći anglikanskog biskupa, viceadmiral Robert Hoenell, te Thomas Whitton, koji je bio kroz 31 godinu anglikanski svećenik.

POLJSKA

Orijentalni ogranak Isusovačkog reda. Na poticaj svetog Oca Pape dobiše i Isusovci posljednjih godina novi istočni (orijentalni) ogranak svoga reda. Sveti Otac želi, da pojedini redovi imadu svećenike i redovnike istočnog obreda. Prvi Iussovci primili su istočni obred godine 1924., te su preuzeli kao župnici dvije župe istočnog obreda u biskupiji Vilna. Dvije godine poslije toga osnovan je u isusovačkom redu posebni novicijat istočnog obreda. Nakon četiri godine brojio je orijentalni ogranak isusovačkog reda 9 svećenika, 24 skolastika i 8 lajičke braće.

RUSIJA

O. Aleksije Zjerčaninov. Nedavno umro je u Rusiji o. Aleksije Zjerčaninov, patrijar katoličkog pokreta u Rusiji. On je bio nekada pravoslavni svećenik, nu već se god. 1896. sjedinio s rimokatoličkom crkvom postavši katoličkim svećenikom istočnog obreda. Radi toga ga je još carska vlada kaznila trogodišnjom tamnicom u suzdalskom manastiru. Kad je izašao carski ukaz vjerske tolerancije, pošao je o. Aleksej u Petrograd, gdje je organizirao prvu katoličku župu istočnog obreda kod kapele u Polozovoj ulici. Svetu je Misu čitao u crkvi sv. Katarine. Tu je proslavio i pedesetgodišnjicu svoga svećeništva, pri kojoj je koncelebrirao i pok. nabiskup Cieplak. God. 1921. odlikovao ga je sv. Otac čašću kućnoga svoga prelata. Boljševici su ga nekoliko puta bacili u tamnicu u Petrogradu, dok ga kao 80 godišnjeg starca nisu prognali u daleki Tobolsk. Nu i tu je vršio duhovnu službu, kao jedini katolički svećenik sjeverne Sibirije. U njegovu skrovištu mogli su naći utjehu i svete sakramente raspršeni katolici latinskog i istočnog obreda. U toj samoći je umro nemajući, tko bi ga katolički sahranio. Eto i opet jedan mučenik Kristove ljubavi!

U pok. o. Aleksiju Zjerčaninovu imadu utjehu članovi „Apostolata sv. Ćirila i Metodija", videći, koliko dobra čine, ako svojim molitvama isprose milost obraćenja i samo jednomu nesjedinjenomu!

O. Pavao Chomič. Rodom je iz Grodenska. Spada među najrevnije katoličke svećenike u Lenjingradu. Godine 1927. bio je od boljševika bačen u tamnicu, i od tog doba počinje njegov mučenički križni put. Mnogo je trpio u progonstvu na vražjim Solovjeckim otocima. Najgore je dane prepatio u čuvenoj tamnici zvanoj „Špaletka", gdje je čamio 11 mjeseci. Tu su ga mučili gladom i silili ga na otpad od vjere ili barem od svećeničkoga reda. Velike su bile njegove fizičke patnje, nu još veće bile su duševne. Posljedica je bila, da je živčano klonuo i — poludio. Sad su ga dopremili u „sanatorij" za živčano bolesne u Lenjingradu!

Sovjetske laži. U Parizu održala je predavanje o Sovjetskoj Rusiji gđa Černavinova, koja je pred kratko vrijeme iz Rusije pobjegla. Iz njezina predavanja razabire se, kako Sovjeti varaju javnost svojim izvještajima. Uspjesi u obrtu označuju se rubljima, ali se ne čini razlika između predratnih rubalja i sadanjih, samo da se dobije dojam, da su sovjeti prestigli carsku Rusiju. U tvornicama se više pazi na kolikoću nego na kakvoću robe. Budući da se „neispunjenje osnove" teško kažnjava, prisiljeni su upravitelji lagati. Istinitih brojki se sovjetska vlada boji. Prave brojke smatraju se strogo povjerljivom stvari, pa se odavanje kažnjava kao „gospodarska špijunaža". Sovjetska vlada imade neke zavode i ustanove samo zato, da ih pokazuje inostrancima kao uzorne. Tako na pr. pokazuje strancima uzorna prenoćišta, uzorne škole, dječje domove, seoske gospodarske kolonije, koje imadu biti uzorkom „drugim takovima", nu druge takove institucije ne postoje. Sovjetske brojke dakle nisu pouzdane, njihove uzorne institucije samo su izmišljotine. — Radničke prilike u sovjetskoj Rusiji su vrlo teške. Stari jedan radnik lijepo je rekao: „Prije smo bili robovi gospode, onda smo postali robovi kapitala, a sad smo robovi rada." Da, svi su ruski radnici robovi rada. Država iskorišćuje njihovu fizičku i umnu snagu, a da oni od toga nemaju gotovo ništa, ni poštenog stana, ni odijela ni hrane...

BORAC KRISTOV (Nastavak)

Đuro i Saturno.

Iza svetih čina i molitve započne razgovor među kršćanima. Jedni iznose svoje poteškoće i neprilike. Drugi ih bodre i nukaju na ustrajnost. Siromasi mole pomoć. Bogatiji davaju velikodušno od svoga bližnjemu. Veseli su, što mogu pružiti pomoć braći za Krista. Među kršćanima vlada bratska ljubav. U toj slozi i ljubavi nalaze oni radost i veselje. Kod njih vrijedi načelo: što ima jedan, imaju svi.

Za svoje utamničene se brinu. Određuju se ljudi, koji će im odnijeti razne stvari, a napose svetu Pričest. Ona je najveća radost utamničenika. Tko ide k njima mora biti oprezan. Pogani ne smiju ništa saznati. Sve treba lijepo i pametno urediti. Napose ne smiju izdati mjesta, gdje se sastaju na molitvu.

Kroz čitavo to vrijeme Juraj šuti. Duboko se zamislio. Sulpicije ga se dotakne.

— Jurje, kuda si se ti zamislio?

Ovaj se trgne iz misli. Kroz malo prozorče pogleda na nebo.

— Zvijezde se pomalo gase. Noć je na izmaku. Još sam malo s vama. Još danas možda ću ići u smrt. Molite se za mene!

— Što ti, Jurje, pada na um?

— Danas sam stvorio čvrstu odluku. Idem pred cara.

— Ne budi smiješan! Ići pred cara znači izlagati sama sebe sigurnoj smrti. Zar te možda car zove?

— Car mene zove. Idem ga pitati, kada će već prestati progoni?

— To je sigurna smrt!

— Moglo bi biti i drugačije. To bi moglo spriječiti progone.

— Kako to misliš?

— Car me je nekada volio. Hrabro sam se uvijek borio uz njega. Dijelio sam s njim sve neprilike vojničkoga života. Svaku sam zapovijed izvršavao. Idem sada k njemu i reći ću mu, da nije istina, da smo mi njegovi neprijatelji. Dapače smo mnogi i svoju krv prolijevali za njega. Možda ga to gane.

— Lijepa je to zamisao. Pitanje je samo, kako će to car primiti? On ne voli prigovora. Svako mišljenje, koje je protivno njegovu, on smatra za povredu časti.

— To znam. No jednom ipak mora čuti, da je ovo nepravda, što on čini. Meni se može dogoditi, da me baci u tamnicu. Može me staviti na muke. Nisam sam. Gospodin je sa mnom. No u drugu ruku mogu i progoni prestati.

— Gospodin neka te jača u tvom pothvatu.

U taj čas dolazi pred Sulpicija djevojka Marcela, kći četovođe Proteja. Moleći pogled uprla je u svećenika. On je gleda upitnim pogledom.

— Oče, dozvoli mi, da te nešto umolim!!

— Što želiš, Marcelo?

— Moja prijateljica Silvija želi se uputiti u tajne naše vjere.

— Kći suca Anatolija?

— Da.

— To je danas opasno, Marcelo. Nadalje je i njezin otac opasan. On je sam neko vrijeme k nama dolazio, a kako su nastali progoni, prestao je. On se boji, da ne izgubi čast i svoje bogatstvo. Boji se na koncu konca i smrti.

— Njegova je žena bila tajom kršćanka, pa mu može biti i kći. Kako sam ja evo tu, premda je moj otac poganin. On ni ne sluti, da sam kršćanka.

— To bi mi mogli učiniti, da su druge prilike. To je sada teško. Progoni su veliki. Mi nemamo prilike da je točno uputimo u tajne svete vjere. Ona ih može krivo shvatiti. Može ih onda izdati poganima. Oni bi ih ruglu izvrgli. Mi to ne smijemo dopustiti. Neka se malo strpi!

— Dozvoli, oče, da i ja nešto kažem! — javi se rođak Marcelin Kvinto.

— Reci mi Kvinto!

— Silvija nas ne će izdati. Ona je dobra i pobožna djevojka.

— Ne sumnjam u to, dragi Kvinto! No opasno je za nas, danas, primiti djevojku u naše redove bez odobrenja njezinih roditelja. To bi nas skupo moglo stajati!

— Kako ja smijem?

— Tvoj se otac, Marcelo, mnogo ne brine za tebe. Uz to je Kvinto uz tebe. On te čuva i štiti. On je rođak tvoj.

— Čuvat ću i Silviju! — reče živo Kvinto.

Sulpicije ga pogleda dugim pogledom. Prodire mu u dušu. Kvinto se zacrveni. Obori oči. Svećenik se blago nasmije. Razumio je on Kvinta. On voli Silviju.

— Poučavaj je, Marcelo, pa ćemo je primiti.

— O, ona je već mnogo toga čula.

— Dobro je. Još je malo bolje uputi, a onda ću dalje nastaviti ja.

— Hvala ti, oče, hvala — kliknu zajedno i Marcela i Kvinto.

— Odmah idem javiti tu vijest Silviji!

— Ona spava.

— Ne. Ona mene čeka kod naše kuće.

— Bog vas blagoslovio, djeco!

Kršćani se razilaze. Juraj i svećenik ostanu dugo i dugo u razgovoru sami...

— — —

Marcela i Kvinto veselo hrle kući javiti radosnu vijest Silviji. Ona ih nestrpljivo očekuje. Svaki čas bježi do prozora, da vidi, da li dolaze? Čim čuje vani kakove korake trči do vratiju, da im otvori. Razočarana se vraća natrag. Sjedne. Glavu nasloni na ruku. Mislima leti u davne dane njezina djetinjstva. Čini joj se, kao da čuje mili glas majke. Njezina ruka miluje je po obrazu. Daje joj upute u kršćanstvu. Ta ona želi odavna da postane kršćanka. Tu želju pojačava ljubav prema Kvintu. Njoj ne ide u glavu bojazan njezina oca. Sam se već malo uputio u kršćanstvo. Dozvolio je, da se i ona poučava, a sada ne će ni da čuje za to. Nije on protivnik kršćana u duši svojoj! O, ne! On se samo boji za svoju glavu. On sluti da je Kvinto kršćanin, on zna, da ona njega voli. On joj ne brani tu ljubav. Dakle misli na to, da će me ipak jednoga dana morati pustiti, da budem kršćanka.

— Kako je plašljiv moj otac! Toliki umiru za Krista, a on se boji. Mene ne bi bilo strah

za Krista umrijeti. On je umro za nas. Zar ne možemo i mi za vjeru u Njegovo Božanstvo umrijeti? O, možemo! Kako ne? Toliki su već umrli! Krist ih jača! Zar bi baš nama uskratio svoju pomoć, meni i mome ocu? Sigurno ne bi!... Ah, gdje su tako dugo Marcela i Kvinto? Šta rade tako dugo?...

Nakon duga očekivanja dolete oni.

— Bit ćeš doskora primljena, Silvijo! — pozdravlja Marcela prijateljicu i grli je.

— Hvala Bogu! Gdje ste vi tako dugo?

— Znaš, bilo je danas dulje no obično. Imali smo važnih razgovora.

— Ja idem svojoj kući. Zora evo već rudi! — javi se Kvinto.

— Zar već odlaziš?

— Moram. Danas imam neke važne stvari za nas obaviti.

Kvinto odlazi. Žuri se kući. Danas on mora obići kršćane u tamnici.

Prijateljice još dugo čavrljaju. Vani se već skoro pravo vidi. Silvija se trgne.

— Marcelo, ja moram ići kući.

— Šta ćeš sada kod kuće?

— Moram ići kući. Otac se srdi, ako mene ne vidi jutrom kod kuće.

— Sinoć te je pustio k meni. Zna li, gdje si?

— Pustio me je, ali je rekao, da sam ujutro rano kod kuće.

— Zašto se on boji toliko za tebe?

— Boji se, da ne postanem kršćanka.

— Moj mene pušta kuda god hoću.

— Tvoj nije nikada ništa čuo o kršćanstvu.

— Kako da ne! Kvinto i ja često se o tom s njim razgovaramo.

— Što on veli za kršćanstvo?

— Veli, da je to lijepa vjera, ali da se njemu ne da mijenjati svoje vjere.

— Molimo se, Marcelo, za naše očeve, da i oni postanu kršćani.

— O to mi svi kršćani molimo!

— Zbogom, Marcelo!

— Idem i ja, Silvijo, s tobom.

— Ne treba. Vani je eto već dan. Spavaj!

Silvija izlazi van. Svježi jutarnji zrak joj prija. Pluća se snažno šire. Ptičice žvrguljaju po živici svoju jutarnju pjesmu. Ah, ona bi ih tako rado slušala, a ne može. Mora se žuriti kući... Najednom istrči odnekale pred nju Saturno. Hrli pripit Silviji ususret.

— Ah, krasna djevo! Dođi mi u naručaj!

Htjede je ogrliti. Ona vrisne. Odskoči od njega.

— Ne bježi od Saturna, djevo mila! Tako krasna kao Diana baš meni pripadaš.

Naglo skoči do nje. Uhvati jej okrajak haljine. Ona viče:

— U pomoć! U pomoć!

On je vuče k sebi. Ona se jecajući otimlje.

— U pomoć! U pomoć!

Najednom k njima dođe snažan čovjek. Pograbi Saturna za šiju. Željeznim ga svojim rukama snažno stišće. Ovaj pusti djevojku. Htjede se okrenuti protivniku. Ne može.

— Pusti me! Udavi me!

— Zašto navaljuješ ovako besramno na djevojku, pijanico gadna?

— To je šala! Što tebe briga na koncu za moje čine? Puštaj me na miru.

Saturno upre sve sile da se otme strašnom stisku ruku. To mu ne polazi za rukom.

— Idi, propalico jedna!

Čovjek ga prezirno gurne od sebe. Saturno se sruši na zemlju. Valja se po prašini. Teškom mukom se diže. Gleda zlobno čovjeka.

— Znam ja tebe. Poznajem te vrlo dobro, kršćansko pseto! Ti si bivši časnik Juraj. Ha-ha-ha... Osveta je moja! To si dobro zapamti!

Juraj ide dalje. Ne obazire se na pijana poganskoga svećenika...

— — —

Silvija je neko vrijeme bježala. Tada je stala uza zid jedne kuće gorko plačući. Njezin ponos je povrijeđen. Tako plačuću stigne je Juraj.

— Čija si ti, djevojko?

— Ja sam kći suca Anatolija.

— To si ti, Silvijo! Ne boj se ništa! Pođi u miru kući! Bog će te čuvati. Sam otprati djevojku skoro do njezine kuće, a zatim pođe svojoj kući...

Saturno je gledao za njim. U duši mu uzavrela osveta. Ovaj časnik povrijedio je njega — Saturna. On najsilniji i najugledniji poganski svećenik valja se po prašini. To mu je pripravio kršćanin. Sramota je to velika za njega!

— Osveta! Osveta! Još danas ga moram naći i ovaj mu bodež rinuti u grudi... Šta to nisam odmah učinio!... Saturno, nađi ga! Od tvoga bodeža mora pasti!

Saturno pođe za Jurjem. Iz daljine ga prati. Pazi na svaki njegov kret...

Juraj ide u svoj stan. Taj se nalazi izvan grada. Na sasvim protivnoj strani od njihovog tajnoga sastanka. Sporo hoda. Saturno brza za njim. Juraj se zamislio u današnji svoj posao. Teške ga brige taru. Poput olova teška misao ga k zemlji pritište. Treba ići pred cara. Treba crkvu braniti. Toliko puta je bio pred carem, ali mu nikad nije bilo tako teško pri duši kao sada. Tko zna, hoće li živ odanle izaći? Hoće li ga car primiti? Sve to muči njegovu dušu... Čim više misli dolaze i predočavaju mu današnju zadaću, tim njegov korak biva tromiji... Sporiji... Saturno se žuri za njim. Nalaze se eto već izvan grada. Nikoga nema na putu. Pograbi nož. Hrli sve bliže... Kao mačak što se šulja oprezno svojoj žrtvi, tako i ubojica Saturno vreba na Jurja. Još korak... i zadat će mu udarac... Diže nož u vis. Zamahne. Juraj slučajno skoči preko jarka na poljski put. Saturno ljosne. Razbije si nos. Bodežem si poreže ruku. Psuje. Juraj ga gleda. Prepoznaje ga. Vidi, kako mu krv curi iz nosa. Smili mu se čovjek. Skoči da ga pridigne. Ovaj viče:

— Nosi se od mene! Ne trebam tvoje pomoći! Saturno ne treba kršćanske samilosti!

— Ah, to si ti, izdajico! Ubojica Romanov! Jadni čovječe! Uzalud ti sve naprezanje! Znaj, da Crkve Kristove ne će ni vrata paklena nadvladati!

Juraj brzo odlazi dalje svojim putem... Saturno se diže. Žurno hrli do hrama božice Cibele. Baca se na krevet. Bijesan je kao ris, što je doživio današnju sramotu. Osveta mu nije uspjela! Ah, zato on smišlja novu, koja će biti gora od ove... **Karlo Ivančić.**

(Nastavlja se.)

Svetište Majke Božje Lurdske - Zagreb

Milodari za gradnju Hrvatskog Zavjetnog Svetišta Majke Božje Lurdske

PRIGODNI DOPRINOSI:

POKRAJINA:

Babinac: Nemet F., za 3 mjeseca 36. — **Badljevina:** Verhaz T. 20, Vajzer M. 20. — **Banja Luka:** Boban A. 50, Obitelj Plazek 10. — **Bački Breg:** Kolar Đ. 20, po 10 Din: Tomašev M., Banova A., Tomaševa, Schwerer I. 13, Balažev O. 5, Sudar 2. — **Baška** (na Krku): Vukasović K. 13. — **Belišće:** Šerer K. 10. — **Berak:** Wilhelm Lovro 25. — **Bistrinci:** Anušić I. 8. — **Bošnjaci:** Šumanovac A. 15. — **Bjelovar:** Gašpar M. 10 (mjesečno). — Pleterski Antonija 15. — **Bebrina:** Didović F. 20. — **Buljkes:** Vučićević I. 20. — **Đakovo:** Ripp Katica 30 (u zahvalu). — **Brod na Savi:** Čavčić A. 35, Tunuković L. i R. 10, Krivdić L. 20, Tunuković L. i R. 10 (za kolovoz). — **Brođanci:** Brkić T. 35. — **Carevdar:** Zerec F. 20. — **Budrovci:** Carević J. 10, ista sakupila od raznih 41. — **Čakovec:** Schmidlechner S. 10. — **Celje:** Žepek F. 50. — **Čajkovci:** Novoselović St. 10. — **Čerević:** Obitelj Bellay 10 (u zahvalu). — **Cerje Tužno:** Mihalić A. 20 (za srpanj i kolovoz), Svangel E. i djeca 20. — **Cetinje:** Barabaš T. 30. — **Cirkvena:** Pavlić P. 10. — **Čakovec:** Odić Barica 50 (za srpanj). — **Dol. Vlahinička** (Ludina): Kuh Hinko 150, sakupljeno na zlatnom piru g. Emanuela i gđe. Apolonije Kukić. — **Đakovo:** Preuzv. biskup dr A. Akšamović 50, Zečević Lj. 110. — **Đurđevac:** Kovačić Nikola 200 (za srpanj i kolovoz), Blaga Fr. 10. — **Dubrovnik:** Obitelj Zrnčić Iva 20. — **Ferdinandovac:** Pajnić I. 50. — **Glina:** Nicoloso A. 50, Puk Lj. 50. — **Gračani:** Kos Magda 10. — **Grobnik:** Franović 1A. 20 (u zahvalu). — **Gospić:** Bačić M. (za srpanj , kolovoz) 20. — **Deliblato:** Matanović A. 10. — **Gonik:** Jović Olga 100. — **Gomirje:** Boić R. 30. — **Gračac:** Lukić Olgica 10 (mjesečno), Mesić Marta 10 (mjesečno). — **Hlebine:** Jančiković M. 10. — **Jastrebarsko:** Pšeničnik Lj. 10 (mjesečno), Brestić Albreht 10 (mjesečno). — **Jureovac:** Posavec Đ. 20. — **Ivan Dvor:** Rac S. 10. — **Imotski:** Vučemilović I. B. 10.

DAR U SREBRU:

Gospođica N. N. u Zagrebu, darovala je za Svetište 10 austrijskih srebrnih kruna.

KARLOVAC:

Povjerenica za Karlovac bit će unapred: gđica Bledschneider Božena st. phil., Vrhovčeva 7.

Po Din 100: Žalac Marija. — **Po Din 50:** Piskur Anka, Bakšić Petar Nasljednici „Mustad". — **Po Din** 30: Munjara Sl. i Kr. Grada Karlovca. Dr Vatroslav Rajner, Dr F. Židovec, Obitelj Slovinić. — **Po Din 28:** Obitelj Dr Vinski. — **Po Din** 0: Obitelj Klobučar, Kreuzinser Marija, Kos Franjo, „Ilovac" Brajdić Ruža, sveć. Šolić, Leonard Treppo d. d. Karlovac, Ban Stjepan, Veslaj Mirko, Žanić Slava, Badovinac Kamilo, Lukinić M., č. ss. sv. Vinka.

PRIGODNI: KARLOVAC:

Po Din 15: Obitelj Borovečki — **Po Din 10:** Boršić Dragutin, Kopač Nada, N. N., Okičić prof. Ivan, Lulić Josip, Dr Petrović, Kravinović Nikola, Šaban Josip, Obitelj Bachrach, N. N., Kaminski Zora, Jurković Matija, N. N., Bajić Margareta, N. N., Lujza A. Šmid, Nediljko Marija, Virobal Fanika, Juran Anka, Mato Kuharić, Vlahović Katarina, Kovačić Petar, Salapter Agneza, N. N., Rendulić dr Stanko, Bech dr Milan, Viner Pavica, Jambrišak dr A., Obitelj Vinski, Kuhar Milan, N. N., N. N., Wild Hermina, Tropčić Josip, N. N., N. N., Lukinić dr Berislav, Fuketić Josipa, Jurišević Anton, puk., Filipac Milan, Branda, Doboš Anica, Galac Đuro, Mocnaj Velimir, Zahradka Štefi, N. N., Bagović Doroteja, Franet Martin, Vučetić pl. Nikola, Hauptfeld Zora, Horvat Marija, Posuda Katica, Stošić Amalija, Jakil Lucija, Mužina Vatroslav, Ing. Marić, Gregl Ivan, N. N., Stepinac Juraj, Drganc Ivan, Obitelj Mutak (11 din), Kreuzinger Marija, Varaa Julija, prof. Ivan Okičić, Zahradka Štefi, Žanić Slava, Jamnicki Anka, Obitelj Slovinić, Obitelj Mr Ph. Kezele, Obitelj Borovečki. — **Po Din 5:** Boršić Dragutin, Kovačić Ana, Mažar Marica, Fišer Alea, Maroević Lukrecija, Paulić Ivana-Anka. Filipac Hermina, N. N., Milihram Vladimir, Pišmart Ivka, Mažar Marica, S. D., Kovač Ivka, Ratković Alfons, N. N., N. N., Debeljak Ivana, Lasić Fanika, N. N., N. N., Fedeja Marija (8 din), Gemčić Franjo, N. N., V. D., Jedaj Jevrej, Obitelj Bencek, Polić Marija, Željko, N. N., Pavlić, Poglajen Alojz, Dalamarina Jelena, Sašek Nikola, Miklauc Minka, N. N., Delač Josipa, Šubat Nikola, Šojat Marija, Kranjčević Anton, N. N., Maroević Vinka (6 din), Vujanović Vaso, Škrobe Sofija, Nolli Jelka, Ivić Ljudevit, Banfić Marija, Ilibašić Barica, Strzalkovski Ivan, Vajs Šandor, Maroević Lukrecija, Dozet Božidar, Malter Franjo, Paulić Anka, N. N.

ZAHVALE NAŠOJ GOSPI LURDSKOJ

Bila sam teško bolesna i nije bilo nade da bih mogla preboljeti. Utekla sam se presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj Lurdskoj i svim svetima i obećah javnu zahvalu, ako ozdravim. Ja sam ozdravila i od srca zahvaljujem.

Koprivnica, u srpnju 1934. **Jarža Ana.**

Majci Božjoj Lurdskoj zahvaljujem za pomoć u bolesti.

Belišće, 20. kolovoza 1934. **Šerer Ana.**

Zahvaljujem našoj Gospi Lurdskoj i Karmelskoj za vraćeno mi zdravlje.

Senj, 8. kolovoza 1934. **Seder Beata.**

Belemerić Ilija zahvaljuje Našoj Gospi Lurdskoj za primljenu milost ozdravljenja. Bio je bolestan osam mjeseci. Njegova obitelj ga nagovorila da će poći u Lurd, ako ozdravi. I nakon ozdravljenja izvršio je ovaj zavjet ovogodišnjim hodočašćem. Pa se evo i javno zahvaljuje za tu milost ozdravljenja Našoj Gospi Lurdskoj.

Javno zahvaljujem Gospi Lurdskoj za podijeljene milosti i preporučam se i nadalje Pomoći Njezinoj. U zahvalu šaljem 10 dinara.

Ivka Starčević.

Ferdinandovac, 13. IV. 1934. — Po devetnici Prečistoj Djevici uslišana sam, da se je preduzela jedna teška parnica na sudu. Zato najdublja zahvala Neoskvrnjenoj Djevici i Kraljici nebeskoj!

A. B.

UPOZORENJE DOPRINOSNICIMA ZA SVETIŠTE.

Radi momentane nestašice papira ovaj broj lista izlazi u smanjenom opsegu. Uslijed toga za Svetište ostala je na raspolaganju samo jedna stranica, pa nam nije bilo moguće objelodaniti nego samo nekoliko zahvalnica i samo jedan mali dio doprinosa, dok ćemo ostale u dojdućim brojevima objelodaniti. Zagrebačke doprinosnike, povjerenike i ostale molimo da to uvaže. Svima pak neka je od nas najljepša hvala, a od drage Majke Božje Lurdske obilna plata. **Uprava Svetišta.**

JERONIMSKE KNJIGE ZA GOD. 1935.

TRI GLAVNE JERONIMSKE KNJIGE za g. 1935. jesu ove: kalendar „D a n i c a", velika pripovijest „K r v a v i s a b o r k r i ž e v a č k i" od obljubljenog hrvatskog pučkog pripovjedača Milutina Majera i još jedna p o u č n a k n j i g a. Te tri knjige bit će opsegom veće nego prošle godine, a stajat će svejedno samo 10 dinara. Prošle godine su desetaška izdanja svuda najradosnije primljena i raširena su u 23 tisuća primjeraka. Ove godine taj broj mora biti još veći.

REDOVNA ČLANSKA JERONIMSKA IZDANJA za g. 1935. jesu: kalendar „D a n i c a", velika povijesna pripovijest „K r v a v i s a b o r k r i ž e v a č k i" od Milutina Majera, zatim treći dio „E v a n đ e l i s t a" od nadbiskupa dra Ivana Šarića, knjiga „Z d r a v l j e s e l a" od prof. Bogdana Babića, te napokon jedna p o u č n a k n j i g a. Tih pet knjiga zajedno stoji za jeronimske članove 20 dinara.

IZVANREDNA ČLANSKA JERONIMSKA IZDANJA za g. 1935. jesu: roman „P o d č a đ a v i m k r o v o m" od V. Grmovića, pouka o „T e m e l j i m a k r š ć a n s k o g ž i v o t a", od dra I. Blaževića, povijest „H r v a t s k o g p r e p o r o d a u D a l m a c i j i" od dra Rudolfa Horvata i pouke „D o m a ć i c i z a k u h i n j u" od gđa Cezner-Andrić. — Te četiri knjige zajedno sa „Danicom", „Krvavim saborom križevačkim", „Evanđelistom", „Zdravljem sela" i jednom poučnom knjigom stoje za jeronimske članove samo 40 dinara.

Bolesni na plućima!

Već tisuće izliječenih!

Zahtijevajte odmah knjigu o mojoj

novoj umjetnosti hranjenja,

koja je već mnoge spasila. Ona se može upotrijebiti kod svakog načina života i pomaže, da se bolest brže pobjedi. Noćno znojenje i kašalj prestaju, tjelesna težina se povećava, a postepeno ovapnjenje dokrajčuje bolest.

Ozbiljni muževi

liječničke znanosti potvrđuju vrsnoću moje metode, te ju rado preporučuju. Čim prije započnete mojim načinom hranjenja, tim bolje.

Posve badava

dobit ćete moju knjigu, iz koje ćete mnogo korisnog znanja crpsti. Kako moj nakladnik ima samo **10.000 komada za besplatno** rasposlanje, **pišite odmah,** da se i Vi možete ubrajati među sretne dobitnike iste.

Sabirno mjesto pošte:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,

Ringbahnstrasse 24., Abt. 514.

Želite li da vam dijete bude ovako zdravo i veselo

dajte mu

Energin

za jačanje krvi - živaca i apetita

„Energin jača krv", jača živce, otvara apetit i pospješuje razvitak djeteta.

Djeci od 5 do 15 godina 3 puta na dan po jednu malu kašiku ukusnog „ENERGINA".

„ENERGIN" dobiva se u svim apotekama u bocama od pola litre za Din 35·—.

Poštom šalje L A B O R A T O R I J „A L G A", S U Š A K.

3 boce Energin Din 110·—, 6 boca Energin Din 220·— i 1 badava,
12 boca Energin Din 440·— i 2 badava.

S. Br. 4787 od 23. marta 1932.